

နေရင်သော်

ချစ်သူတို့အတွက်

ချစ်သူဝိညာဉ် (စ/ဆုံး)

ယမင်းချို တစ်ယောက် အဆောင်တွင်းသို့ လှမ်းကြည့်နေရင်း ပီတိများ စွာ ဖြစ်လို့ နေသည်။ သူမ အရမ်းဖြစ်ချင်သော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ အဆောင်သူဘဝ ယခု ပြည့်ဝတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အဝတ်စားထုပ်နှင့် အိမ်မှ လိုရမယ်ရ ယူလာသော ပစ္စည်းထုပ်ကို မနိုင်တနိုင်သယ်ကာ အဆောင်တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

သူမ ဝင်လာသည် ကို မြင်သည် နှင့် အဆောင်သူ ငှယောက် ပစ္စည်းများကို ကူသယ်ပေးရင်း အဆောင်တွင်းသို့ ခေါ်ဝင် လာခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်သို့ အရောက်မှာ တော့ အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်တီက သူမတို့ ဆီ လျှောက် လာပြီး ...

"သမီးက အဆောင်မှာ နေဖို့ မနေ့က စာရင်းပေးထားတဲ့ သူလား"

"ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ"

"အဲဒါဆို အန်တီနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ဘယ်အခန်းမှာ နေရမယ်ဆိုတာ အန်တီ လိုက်ပြမယ်"

ဒီလိုနဲ့ အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်တီ ခေါ်ရာနောက် သူမလည်း လိုက်သွားရပြန်သည်။ သူမနဲ့ အတူ အထုပ်ကူသယ်ပေးသော အဆောင်သူ ငှ

ယောက်ပါ လိုက်လာခဲ့ပြီး အခန်းတစ်ခန်းရှေ့ အရောက်မှာ တော့ အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်တီက ရပ်လိုက်ပြီး ...

"သမီး နေရမှာ က ဒီအခန်းပဲ... ဒီအခန်းရဲ့ ကပ်ရပ် အခန်းတွေမှာ တော့ ဟောဒီက သမီးတွေ နေတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကဲ... အန်တီသွားတော့မယ် လိုတာရှိရင် အန်တီကို ခေါ်လိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်တီ ထွက်သွားမှ သူမလည်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလိုက်သလို သူမ၏ အထုပ် ကူသယ်ပေးသော အဆောင်သူ ငှယောက်ပါ သူမအထုပ် ကူသယ်ရင်း ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ။

"ပစ္စည်းတွေ ကူသယ်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်"

"ရပါတယ်ဟာ အဆောင်သူ အချင်းချင်းတွေပဲ လူသစ် ရောက်လာလို့ ငါတို့ က ပျော်နေတာ... နာမည်မိတ်ဆက် ပေးရဦးမယ်။ ငါ့နာမည်က စုစုတဲ့ သူ့နာမည်က ကြည်ဖြာ... သူ့နာမည်က နွယ်နီ ၊ သူက သက်ထားတဲ့ "

ပြောရင်း သွက်သွက်လက်လက် ရှိသော စုစုက အားလုံး၏ နာမည်များကို ပြောပြကာ မိတ်ဆက် ပေးလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မနာမည်က ယမင်းချိုပါ အခုလို ခင်မင်ခွင့်ရတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်"

"နာမည်လေးကလည်း လှ လူကလည်း ချစ်စရာလေး"

ထိုစဉ် သူမ၏ ဟန်းဖုန်း မြည်လာသဖြင့် ဖုန်းကိုင်လိုက်ပြီး စုစုတို့ ကိုလည်း ခဏနော်ဟု အမူအရာဖြင့် လုပ်ပြလိုက်ကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး ...

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ကို"

"..."

"ခုပဲရောက်တာ အဆင်ပြေပါတယ်"

"..."

"ဟုတ်ကဲ့"

"..."

"ဟုတ်ကဲ့ ဂရုစိုက်ပါမယ် ကို "

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားမှ စုစုတို့ ဖက် ပြန်လှည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်၏။

"ကြည့်ပါဦး မျက်နှာက မှီရထားတဲ့ ပုံနဲ့ ဘယ်သူ့ ဆီကလဲ"

ကြည်ပြာ အမေးကြောင့် သူမ ပြုံးပြလိုက်ပြီး ...

"နယ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့ ကိုပါ။ နာမည်က ဖြိုးသူတဲ့ ငယ်ငယ်လေးထဲ က သူငယ်ချင်းပေါ့။ အခုတော့ ချစ်သူပေါ့ဟာ၊ အဆောင်ရောက် မရောက် စိတ်ပူလို့ ဖုန်းဆက်တာပါ ဒါပါပဲ"

"အော်... အဲဒါကြောင့်ကိုး"

"ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်၊ တခြားသူတွေရော မမြင်မိပါလား အပြင် သွားကြတာလား"

"မဟုတ်ဘူး ဟ ဒီအဆောင်မှာ က ငါတို့ ငါးယောက်ပဲ ရှိတာ"

"ဟင်..."

သူမအံ့အားသင့်သွားသည်။ ။

"အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်တီက ဒီနှစ်မှာ လူများများ လက်မခံဘူးလေ... ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းလို့ ချက်ကျွေးပြုတ်ကျွေး သိပ်မနိုင်ဘူးတဲ့ ဟ... ဒီအဆောင်မှာ က မနက်နဲ့ ညကို ထမင်းကျွေးတယ်လေ... စာရင်း လာပေးကြတဲ့ နောက်လူတွေထဲမှာ မှ နင့်ကို နောက်ဆုံးလူအဖြစ် လက် ခံလိုက်တာပဲ"

"ဟုတ်လား ဒါဆို ငါကံကောင်းတာပေါ့ "

"ဟုတ်တယ်ဟ"

"ငါတို့ လုပ်စရာလေးရှိလို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ် အကူညီလိုရင် ခေါ်နေော် အားမနာနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော် အားလုံးကို"

သူတို့ ပြန်သွားမှ သူမလည်း ပစ္စည်းတွေ နေရာချ ရတော့သည်။ ။

ကျောင်းဖွင့်ပြီမို့ သူမလည်း ပထမနှစ်တက်ရင်း တက္ကသိုလ် ကျောင်း သူ အဆောင်သူဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်း နေတော့သည်။ ။ တစ်နေ့ သူမဆီသို့ မမျှော်လင့်ထားသော သတင်းဆိုးတစ်ခု ရောက်လို့ လာခဲ့ သည်။ ။

ညဘက် သူမ စာကြည့်စားပွဲတွင် စာဖတ်နေရင်း နယ်မှ သူမ သူငယ်ချင်း ဖုန်းဝင်လာသောကြောင့် ကောက်ကိုင် လိုက်သည်။ ။

"ဟဲလို... ပြော သူငယ်ချင်း"

"သူငယ်ချင်း စိတ်အေးအေးထားနော်"

"ပြောပါဟ ဘာကိစ္စလဲ"

"ဖြိုးသူ ဆုံးငြိဟ အဲဒါ နင်အချိန်ရမယ်ဆို မနက်ဖြန် ပြန်ခဲ့ပါလား"

"ဘာ... နင်မလိမ်ပါနဲ့ ဟာ ကိုနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ရက်ကပဲ စကားပြော
သေးတယ်။ အခု ကို ဆုံးငြိဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

သူမရင်ထဲ ပူခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဇွတ်ငြင်း လိုက်မိသည် ။